GRATUIT

VREMEA

DREPTEI NAŢIONAL - CREŞTINE

Anul III nr. 25 18 august - 14 septembrie 2000 **8 pagini 1500 lei**

EDITORIAL DUPLICITATEA OCCIDENTULUI

În octombrie 1943 Winston Churchill îi propunea la Moscova lui Stalin împărţirea Europei în zone de influenţă. Războiul se apropia de sfârşit şi generalisimul şi-a dat acordul printr-o bifă făcută pe hârtia pe care i-a înapoiat-o premierului britanic. Abandonarea de către Occident a centrului şi estului Europei a fost definitivată în februarie 1945 de către Roosevelt, Churchill şi Stalin la Yalta. Toţi trei au acceptat democraţia ca principiu de reconstrucţie a Europei eliberate, dar fiecare înţelegea altceva prin democraţie, occidentalii democraţia parlamentară reprezentativă, bolşevicii democraţia populară care a fost definită ulterior ca fiind o formă a dictaturii proletariatului. După înfrângerea Germaniei a avut loc procesul de la Nürnberg care a scos în afara legii internaţionale regimul naţional-socialist. Aliaţii Occidentului democrat şi comunismului totalitar condamnau în numele democraţiei naţional-socialismul, fascismul, naţionalismul. În acest fel comunismul era acceptat în lumea democratică pentru meritul de a fi contribuit la înfrângerea răului absolut, Germania nazistă. În timp, democraţiile occidentale au acceptat ca interlocutor valabil şi democraţiile populare din centrul şi estul Europei. E suficient să ne aducem aminte de bunele relaţii ale preşedintelui Nixon şi ale guvernului Majestăţii Sale Britanice cu Nicolae Ceauşescu.

După 45 de ani de competiţie paşnică între capitalism şi socialism, a devenit clar chiar şi pentru conducerea comunistă că socialismul nu este viabil ca sistem şi nu-şi poate asigura nici măcar supravieţuirea. Nevoia de a reforma sistemul socialist şi a salva ceea ce putea fi salvat din comunism îi determină pe sovietici la compromisul de la Malta. În schimbul renunţării la dominaţia asupra regimurilor satelite din Europa centrală şi răsăriteană, comuniştii primesc asigurarea Occidentului că nu vor fi urmăriţi pentru crimele comise timp de 70 de ani, că integrarea în democraţie va fi paşnică şi că îşi vor putea păstra puterea politică prin alegeri libere.

Aşa se explică cum Revoluţia Anticomunistă Română a putut fi deturnată prin preluarea puterii de către o altă garnitură comunistă, adusă la putere de KGB. Arogându-şi rolul de salvatori ai naţiunii, comuniştii regrupaţi în Frontul Salvării Naţionale au folosit în continuare nomenclatura şi Securitatea pentru a-şi exercita puterea, ucigându-i doar pe cei doi Ceauşeşti care «au întinat idealurile socialismului» aşa cum a declarat Ion Ilici Iliescu. Prin acte de forţă, ca cel al aducerii minerilor la Bucureşti, zdrobesc opoziţia anticomunistă a Pieţei Universităţii, distrug sediile partidelor politice necomuniste, arestează, bat şi ucid pe cei consideraţi adversari. Un val propagandistic susţinut prin televiziune, radio şi presa scrisă înfierează partidele istorice şi Mişcarea Legionară care ar vrea să-l readucă pe rege pentru a-şi relua averile, pe moşieri pentru a le înapoia moşiile, pe capitalişti pentru a le restitui fabricile şi pe străini pentru a le vinde pe nimic uzinele şi combinatele construite în timpul socialismului. Acest bombardament psihologic, grefat pe 45 de ani de propagandă comunistă, a făcut ca majoritatea absolută a alegătorilor să dea câştig de cauză FSN-ului în alegerile din 1990 şi 1992. Acestea au fost urmările imediate ale acordului de la Malta, care a permis comuniştilor români să-i reprime pe anticomunişti, să condiţioneze opinia publică, să câştige două alegeri restaurând astfel comunismul pe cale democratică în România. Câştigarea alegerilor din 1996 de către opoziţia democrată nu a dus la o schimbare politică radicală, aceasta şi pentru că Partidul Democrat al lui Petre Roman, fracţiune desprinsă din FSN, a reuşit să blocheze reforma. Legile de restituire a proprietăţii fie nu au fost votate, fie nu se aplică. Marile întreprinderi falimentare ale statului nu au fost privatizate. Regiile autonome, serviciile monopoliste de stat continuă să domine şi să slăbească economia naţională. Legea deconspirării Securităţii ca poliţie politică se aplică cu dificultate. Aparatul de stat, Justiţia, Ministerul Public, serviciile de informaţii nu au fost epurate şi conservă mentalitatea vechiului regim. Şi aceasta după o guvernare de patru ani a opoziţiei democrate.

Cât despre procesul comunismului, atât de mult trâmbiţat de reprezentanţii societăţii civile, nici nu poate fi vorba. Occidentul i-a conferit comunismului un statut de respectabilitate care obligă călăi şi victime, hoţi şi păgubaşi să coabiteze, să se ierte reciproc, victima pentru suferinţele îndurate, călăul pentru inconfortul psihic pe care victima i l-a ocazionat. Morala zilei este aceea că trebuie să-ţi alegi locul în care să te manifeşti ca torţionar. Poţi să-ţi exersezi asemenea talente în Gulagul sovietic, în închisorile Piteşti şi Gherla, în timpul comunismului desigur, dar nu în lagărele naziste. Duplicitatea de care se face vinovat Occidentul stă în aceea că pentru aceeaşi faptă un democrat sau un comunist nu are a se teme, dar un nazist, fascist sau legionar plăteşte cu vârf şi îndesat.

Însăşi ideea de democraţie urmează în Vest o traiectorie periculoasă. Definiţia clasică a democraţiei, care este voinţa liber exprimată a unei colectivităţi, nu mai este acceptată în Occident. Democraţia apuseană presupune respectul valorilor Occidentului şi nu exprimarea voinţei alegătorilor. Cu câţiva ani în urmă în Algeria fundamentaliştii islamici câştigă alegerile, armata nu le recunoaşte şi instituie o dictatură socialistă pe care Occidentul o aplaudă. De curând, în Austria, vine la putere, ca urmare a unor alegeri incontestabil democratice, un guvern naţionalist-conservator. Statele partenere ale Austriei în Uniunea Europeană îngheaţă relaţiile cu aceasta acuzând-o de naţionalism, lipsă de democraţie şi încălcarea drepturilor omului. În acest timp Occidentul întreţine relaţii foarte bune cu China, care încalcă în mod vădit drepturile omului, nu respectă dreptul la existenţă a minorităţii tibetane şi nu este o democraţie.

Duplicitatea politică a Occidentului, dubla măsură în aprecierea comunismului şi a naţionalismului anticomunist, a permis comuniştilor români nu numai să-şi salveze libertatea şi viaţa dar şi să se transforme din nomenclatură în clasă politică şi oligarhie financiară, prin acoperirea unor funcţii publice şi a averii statului. Pe de altă parte, naţionaliştii şi anticomuniştii sunt excluşi de la competiţia democratică. Nu spunea Sartre că «un anticomunist e un câine»? Cu această optică, Partidul Naţionalist Democrat al lui Nicolae Iorga ar fi declarat partid fascist, ca şi Partidul Naţional al lui Iuliu Maniu şi Vasile Goldiş. Declaraţia multor oameni politici europeni după care, în ţările candidate la aderarea la Uniunea Europeană, nu vor fi tolerate partidele naţionaliste ca cel al lui Jorg Heider este semnificativă. Occidentul ne împinge către stânga politică şi refuză acceptarea identităţii naţionale. Ca de fiecare dată în istoria modernă a României, marile opţiuni politice ne sunt impuse de afară.

Nicolae Henegariu

Continuăm publicarea articolelor politice, de astă dată despre indiferența istoriei

De câte ori făceam observările noastre asupra infructuozității intrării în război a românilor contra Turciei, liberalii şi alţii de un gând cu ei ne înşirau marile avantaje *morale*, pe care naţia le-a câştigat trimiţându-şi floarea fiilor săi ca să moară de frig, de foame şi de gloanţe înaintea valurilor de pământ a întăriturilor Plevnei.

Când le spuneam că o asemenea conlucrare, ce pentru ai noştri era un fel de martiriu, trebuia să fie ţinut în cumpănă de foloase, chezăşuite în scris şi legate cu noduri, foile liberale râdeau de zapis şi chezăşie, vorbeau de generozitatea aliatului nostru, de vitejia cu care se bat dorobanţii, de „A ! bravii mei copii !" exclamat de cutare ori cutare ofiţer străin, de laudele jurnalelor străine. Cu un cuvânt, amăgitoarea glorie, vorbele mari la cari aplaudă necunoscătoarea mulţime se îmflaseră ca râul de munte, înecând glasurile celor puţini cari, cunoscători ai istoriei naţionale şi ai istoriei marelui vecin, prevedeau de mai înainte ce frumuseţi or să se întâmple când vremile se vor limpezi.

Nu ştim de ce, dar de câte ori gândim la războiul ce l-am purtat şi la roadele ce le-am cules ne vine în minte vestitul monolog al lui Sir John Falstaff, în care el dă definiţia onorii.

Gloria nu se bea, nu se mănâncă, nu se îmbracă, ea nu vindecă oasele sfărâmate de ghiulele, nu cârpeşte mantalele rupte prin care suflă amorţitorul crivăţ, nu-nlocuieşte porumbul crud pe care l-au mâncat soldaţii noştri cu pâne caldă, c-un cuvânt gloria ce-o câştigi e frumos lucru, dar pentru dânsa e bine ca omul să nu rişte nici măcar degetul cel mic, necum zeci de mii de oameni şi zeci de milioane de bani, storşi la urma urmelor tot din spinarea muncii productive a ţăranului.

La anul 1392 regele Sigismund al Ungariei încheiase alianţă cu Mircea cel Bătrân în contra turcilor. Sigismund trece Dunărea şi ia Nicopoli, apoi, auzind de turburări în propria lui ţară, se întoarce cu oaste cu tot din campanie, lăsând pe Mircea singur cu ţara în faţa dreptului ce-l aveau turcii de a se răzbuna. Ce face însă Mircea ? Poate că, mişcat de nenorocirile nobilului său aliat, s-au despărţit cu lacrimile în ochi de dânsul, urându-i izbândă bună în Ungaria ? Ba de loc. Mircea, întemeiat pe tratatul de alianţă, îl somează pe rege să continue războiul, căci altfel va fi rău. Regele nu urmează, se întoarce prin Oltenia, e încunjurat de oastea uşoară a Ţării Româneşti şi scapă abia cu puţini oameni ca prin urechile acului în Ardeal. Stricatu-s-au poate prieteşugul pentru vecinicie prin acest act de răzbunare ? Ba nu, căci doi ani după aceea încheie o nouă alianţă cu acelaşi rege al Ungariei. În sfârşit această alianţă îl duce pe Mircea din nou înaintea Nicopolei, unde în faţa strălucitei oşti creştine stătea Baiazid Fulgerul. După planul cuminte de război trebuia ca lupta s-o înceapă românii cu oaste uşoară şi abia după aceea să intre în luptă greaua cavalerie franţuzească. Dar cavalerii franţuji, setoşi de glorie şi plini de ambiţie, nu vor să stea în urma moldovenilor şi muntenilor, ci vor în frunte să dea năvală vitejască, să spulbere pe turci. Ce face Mircea ? Recunoscând poate generozitatea cavalerimei, s-a plecat acestui plan glorios şi s-a învoit, să rămâie el în urmă ? El a tuns-o binişor cu oaste cu tot peste Dunăre, lăsând oastea Crucii în ştirea lui Dumnezeu şi a unei sorţi pe care el o prevedea foarte clar. Şi cum prezisese el în consiliul de război, aşa s-a întâmplat.

Creştinii conduşi de entuziasm, de dorinţa de glorie, de cavalerism şi generozitate, au fost cumplit bătuţi în urma planului pe dos, dictat numai de sentimente frumoase, iar Mircea şi-a scăpat oastea sa intactă în urma planului său cuminte ; o oaste mică, preţioasă, cu care peste un an el a stins pe acelaşi Baiazid care sfărâmase frumoasa oaste creştină, în care erau faţă cele mai nobile şi mai glorioase nume ale Europei.

Dar Mircea era un biet român cu mintea coaptă, care ştia că popoarele au lucruri mai scumpe de apărat decât gloria.

Nouă ni se pare deci că, de-am fi urmat cum urmau bătrânii, de ne-am fi păstrat pentru vremi în care într-adevăr existenţa ţării ar fi fost în joc, mai bine am fi făcut. Apoi am mai adăoga că, în schimbul suferinţelor reale, a morţii reale, a banilor reali cheltuiţi cu războiul, ar fi trebuit să căpătăm bunuri reale, nu cuvinte frumoase prin gazete străine. Acesta-i lucru aproape de mintea omului, încât toate foloasele morale puse în cumpănă cu ceea ce am fi trebuit să câştigăm după o campanie victorioasă sunt te miri ce şi mai nimica.

Acum situaţiunea e cu totul alta şi mult mai nefavorabilă ; o mulţime de lucruri sunt cu putinţă. Se vorbeşte de o nouă convenţie ruso-română. Această convenţie n-ar avea pentru noi nici un folos real, dar mulţime de pagube. Presupuind că, în schimbul unei nouă convenţii, Rusia ar renunţa la Basarabia, ce se va întâmpla ? Rusia învingătoare va sta faţă cu Austria armată şi se va învoi să împartă şi ţara noastră ; ruşii vor lua Moldova, austriacii Ţara Românească sau, în cazul cel mai bun, Austria le va lua pe amândouă şi vom fi buni-bucuroşi că încăpem sub un stat în care cnutul nu joacă nici un rol. Rusia învinsă va trebui să renunţe ş-aşa la Basarabia, silită de un al treilea, încât toate sacrificele noastre de până acum şi viitoare nu ne vor aduce decât ceea ce timpul ar fi trebuit să ne aducă prin puterea lucrurilor.

C-un cuvânt poziţia noastră e mai grea decât orişicând, dar aceasta ar fi foarte puţin dac-am fi ştiut a ne păstra şi dacă n-am fi contribuit noi înşine de-a o-ncurca şi mai rău.

26 aprilie 1878

....

...Departe de-a vedea existenţa statului asigurată prin cârma puternică şi prevăzătoare a tot ce poate produce naţia mai viguros, mai onest şi mai inteligent, suntem din contra avizaţi de-a aştepta siguranţa acestei existenţe de la mila sorţii, de la pomana împrejurărilor esterne, cari să postuleze fiinţa statului român ca pe un fel de necesitate internaţională.

Cumcă acea necesitate internaţională n-are nevoie de-a ţine seamă de sentimentele noastre intime, de existenţa rasei latine, ci numai de un petec de pământ cuasi neutru lângă Dunăre ne-a dovedit-o cu de prisos Congresul. Ce-i pasă Congresului că se răpeşte o parte din patria străveche a neamului românesc ca atare? Ce li-e lor Hecuba ? Ce-i pasă cine va locui pe pământul românesc ? Materialul de oameni îi e indiferent, cestiunea europeană e ca să existe o fâşie de pământ între Rusia, Austria şi nouăle formaţiuni ale foastei Turcii, încolo lucrul le e totuna.

Când guvernul conservator a crezut că trebuie să confunde interesul european cu acela al naţionalităţii române, când bătrânul Lascar Catargiu, care simţise de mult că începuse a se pregăti ştreangul pentru gâtuirea Turciei, s-a opus, politicos însă foarte hotărâtor, la tentativele de a complica şi România în politica orientală a Rusiei, soarta guvernului şi a partidului conservator era hotărâtă. Trebuia să cadă cu orice preţ. Vecini cari privesc cu bucurie neaşezarea şi netocmirea vieţii publice de la noi au ştiut să stârnească cu mâna lungă acea furtună dinlăuntru şi au ştiut să găsească instrumente mai docile pentru politica lor.

31.august 1878

....

Evităm a vorbi de politica noastră externă nu pentru că n-am avea nimic de obiectat la modul cum este condusă, ci pentru că ne-am făcut obiceiul a ne impune de bunăvoie o rezervă, din nefericire mai mult decât justificată prin împrejurări. Dacă guvernul nostru ar fi totdauna atât de bine informat încât să ştie cu siguranţă dincotro bate vântul şi care este espresia ce cată s-o dea fizionomiei sale, lucrul ar fi uşor pentru oameni cari ştiu a citi printre şire şi pricep mai mult decât li se spune, căci, pe lângă indicaţiuni cât de slabe, s-adaugă instinctul totdauna viu al patriotismului, care simte pericolele şi le ocoleşte. Dar acest instinct al nostru a fost adeseori indus în eroare prin atitudinea nimic mai puţin decât cumpănită a guvernanţilor, încât prea adeseori până acum am fost mistificaţi până a lua o zgomotoasă indeciziune, o turbulentă ignoranţă despre cele ce se petrec, drept politică serioasă şi întemeiată pe garanţii reale. Noi – cum am mai zis-o de atâtea ori – pricepem ca un guvern al României să întâmpine grave dificultăţi, căci ţară mare nu suntem şi de puteri extraordinare nu dispunem. Dar un lucru e clar între toate. Nu e permis unui guvern român de-a face şi din politica esterioară un mijloc de mănţinere la putere a partidului şi, dacă a fost atât de puţin dibaci de-a se compromite, ar trebui să aibă curajul de-a se sacrifica pentru greşalele sale. Nu tăgăduim că acest sacrificiu e adeseori extrem de greu, că el cere un caracter extraordinar, acela de-a aduna asupră-şi oprobriul general, de-a pierde popularitatea, de-a pierde totul ca partid, dar de-a câştiga pentru ţară tot ce dintr-o greşeală politică se poate câştiga.

Se ştie că am numit participarea la război – cel puţin cu lipsa de garanţii cu care s-a făcut – o greşeală politică. Guvernanţii noştri vor zice, poate, că asta e o cestiune de apreciaţie şi vor arăta numai aversul medaliei : gloria, recunoaşterea vitalităţii naţionale ş.a.m.d. Fie. Nu zicem ba, căci orice lucru, deci şi o greşală, are părţi bune şi părţi rele. Danemarca a dat o strălucită probă de vitalitate bătându-se cu două împărăţii şi pierzând două provincii. Dar pe de altă parte nu e mai puţin adevărat că, dacă i-ar fi fost cu putinţă să evite războiul şi să-şi păstreze provinciile, ar fi fost mai bine. Chiar războiul dezastros întreprins de Napoleon III contra Germaniei nu a fost lipsit de oarecari consecuenţe bune, morale şi materiale. Francejii nu mai sunt ameţiţi de propria lor suficienţă ca mai nainte ; au devenit un popor de o sobrietate în sentimente şi aspiraţiuni încât nu mai seamănă cu ceea ce au fost. Pe de altă parte poziţia cea excepţională câştigată de Germania în concertul popoarelor europene nu e lipsită de adânci părţi de umbră, precum criza economică, dări peste dări ş.a. Deci fiece faptă are în lumea aceasta a strictei cauzalităţi o urmare oarecare şi această urmare va avea pururea între multe rele ceva bun, între multe bune ceva rău. Când urmarea e rea ar trebui exploatată cel puţin partea ei cea bună, până în ultima consecuenţă.

Îndată aşadar ce greşala participării la război s-a comis trebuia cel puţin ca laturea favorabilă a ei să se păstreze intactă : bunele relaţiuni cu Rusia. Ar fi trebuit ca aliatul să rămână un binevoitor amic, consiliu pe care, după cât aflăm, l-ar fi dat delegaţilor romani însuşi d. de Bismarck.

Ce se-ntâmplă însă ?

În loc ca partidul liberal să-şi bea păharul greşelei comise până la fund, ceea ce pentru moment l-ar fi costat popularitatea, ia deodată acel ton necalificabil care a indus toată presa şi toată naţiunea în eroare : tonul unei siguranţe invincibile în cestiunea pe atunci la ordinea zilei.

Urmarea a fost apoi deplina noastră abandonare în cestiunea izraelită şi trăgănarea în infinit a delimitării Dobrogei.

Din depeşă aflăm că Rusia a ratificat pân-acum toate delimitările făcute, esceptând cele din Dobrogea. Ceea ce e mai curios însă în împrejurările de faţă e că acest provizoriu formal constituie un punct de plângere al răspunsului Camerei bulgare la mesajul de deschidere, plângere cu atât mai caracteristică cu cât pe ea se întemeiază acuzarea că pe teritoriul nostru s-ar fi formând bande ce primejduiesc siguranţa marginelor bulgare. Iar pe acuzarea aceasta se-ntemeiază conflictul diplomatic între statul nostru şi cel bulgar. La început ni se spusese că demisia d-lui Evloghie Gheorghief din postul de agent diplomatic al Principatului învecinat, precum şi plecarea d-lui Sturza de la Sofia sunt a se atribui unor cestiuni de etichetă. Acum însă ziarele străine ne spun că cestiunile de etichetă nu sunt decât o urmare a unei cestiuni materiale, aceea a bandelor.

Pe lângă aceasta întâmpinăm însă o altă ştire, nu mai puţin curioasă.

Ministerul de Război al Bulgariei se mută la Şumla. Iată într-adevăr un ministru care nu face parte din unitatea responsabilă şi constituţională a unui cabinet bulgar şi care se mută, ca o instanţă aparte, în apropiarea hotarelor Dobrogei, pentru a păzi Bulgaria de bande. Prin aceasta par a ni se face manifestaţii foarte amicale de bună vecinătate.

Toate acestea însă derivă de acolo că partidul dominant, de frică de-a nu-şi pierde popularitatea, pe care altfel tot şi-a pierdut-o, n-a voit să-şi esploateze cel puţin greşala până la ultima consecuenţă bună ce se putea trage din ea.

10 mai 1880

....

Se-ncheie şi după datina noastră cu ziua de astăzi un şir de evenimente măsurate după apuneri şi răsăriri de soare şi fixate în memoria noastră cu cifrele acestei măsurători.

Dacă privim regularitatea fenomenelor lumii siderale şi o comparăm cu nestatornicia sorţii omeneşti, am putea crede că altceva se petrece în ceruri, altceva pe pământ. Cu toate acestea, precum o lege eternă mişcă universul deasupra capetelor noastre, precum puterea gravitaţiunii le face pe toate să plutească cu repejune în caos, tot astfel alte legi, mai greu de cunoscut, dar supuse aceleiaşi necesităţi, de la care nu este nici abatere, nici excepţie, guvernează oamenii şi societăţile.

Oricât de mici am fi pe acest glob atât de neînsemnat în univers, a cărui an întreg de câteva sute de zile nu sunt măcar un ceas pentru anul lui Neptun de şasezeci de mii de zile, totuşi ce multe şi mari mizerii se petrec în atât de scurt timp, cât de multe mijloace nu inventează oamenii spre a-şi face viaţa grea şi dureroasă !

S-ar crede că cu cât cunoştinţele înaintează, cu cât omul câştigă convingerea despre nimicnicia lui şi despre mărimea lui Dumnezeu ar scădea deşertăciunea care este izvorul urei şi al dezbinărilor ; că încredinţându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puţin decât nimic, de vreme ce viaţa omenirei întregi este ceva accidental şi trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi izbită cu atâta adâncime de acest mare problem încât să poată uita patimele mici cari-l mişcă, mai puţin însemnătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel.

Se vede că aceeaşi necesitate absolută care dictează în mecanismul orb al gravitaţiunii cereşti domneşte şi în inima omului ; că ceea ce acolo ni se prezintă ca mişcare e dincoace voinţă şi acţiune şi că ordinul moral de lucruri e tot atât de fatal ca şi acel al lumii mecanice.

De aceea vedem că marile evenimente istorice, războaie cari zguduie omenirea, deşi par a atârna de decretul unui individ, sunt cu toate acestea tot atât de inevitabile ca şi un eveniment în constelaţiunea cerească. E drept că cei vechi n-aveau cuvânt de-a pune oroscopul şi de-a judeca după situaţiunea aparentă a luminilor ceea ce se va petrece odinioară pe pământ, dar cu toate acestea în naivul lor chip de-a vedea se ascundea un adevăr, acela că, precum o constelaţiune e dată cu necesitate, tot astfel evenimentele de pe pământ se-ntâmplă într-un şir pare că de mai nainte determinat.

Poporul nostru mic este pus tocmai ca o muche de despărţire între furtuna ce vine din apus pentru a întâmpina pe cea din răsărit. Oricare ar fi soarta armelor, oricare norocul războiului, oricât de înţeleaptă va fi politica micului popor, rezultatul evenimentelor va fi totuşi stabilirea unei preponderanţe politice, pururea fatală nouă, chiar dacă nu ne-ar ameninţa cu nimicirea totală.

Fără îndoială ceea ce are să se-ntâmple se va-ntâmpla, dar e păcat şi nu e demn ca, atunci când timpurile sunt foarte serioase, un popor să joace mica comedie a luptelor sale dinlăuntru.

1 ianuarie 1883

....

TICHIA DE MĂRGĂRITAR A DOCTRINELOR

Mai interesantă, mai instructivă decât perioada campaniei electorale cu startul dat, ale cărei etape banal propagandistice ne sunt dinainte cunoscute, ca unele ce suferă repetitivitate, este aceasta de pregătire înlăuntrul partidelor, respectiv prepararea de oferte electorale credibil-avantajoase.

În cumpăna unei veri fără odihnă, străpunsă de semnele celor mai alarmante sondaje, bătălia primă se poartă în zona alegerilor prezidențiale, unde unor candidaturi cunoscute li s-au suprapus altele, de ultimă oră, deplasând concurența către tocmai răsturnarea datelor de până acum din sondaje.

Atât forțele Coaliției la guvernare, până mai ieri sărace în asemenea oferte, cât și cele ale unei părți a opoziției simt iminentul pericol al izbânzii domnului Iliescu, și nu doar ca semnul unui recul al înfăptuirii reformei – aceasta n-a coagulat, de altminteri, formațiunile Puterii în răstimpul 1996-2000 și n-a format preocuparea majoră a unei opoziții cu preferințe de stânga. Anume, un succes al domnului Ion Iliescu în alegerile prezidențiale dublat, ar fi de presupus, de altul, în cele parlamentare, al partidului pe care l-a înființat și-l conduce cu autoritate, ar însemna practic patru ani de guvernare a unui pol unitar ce s-ar înfrunta, poate, cu varii greutăți pe teren, dar mult mai puțin probabil cu acele vrajbe dinăuntru care au zădărnicit aplicarea tuturor programelor Coaliției și, în final, au determinat retragerea domnului Emil Constantinescu din cursa prezidențială.

Un alt președinte decât domnul Iliescu ar putea, în primul rând, propulsa la guvernare o nouă coaliție, vădind exagerarea, dacă nu falsitatea prognozelor ce acordă PDSR-ului aproape jumătate din totalitatea sufragiilor și, prin urmare, posibilitatea unei alternative. Căci într-adevăr, dacă se află așa de confortabil instalat în sondaje, Partidul Democrației Sociale se mai găsește și cu totul izolat în arena partidelor. O guvernare în care PDSR-ul, spre a îndeplini dezideratul majoritar, ar face apel la celelalte formațiuni de asemănătoare aplecare spre stânga, l-ar pune în nedorita și nefavorabila poziție de a împărți puterea cu notorii dizidenți. Vocația destructivă a PD-ului în miezul oricărei alianțe nu constituie un mister, întocmai cum e greu de crezut că o injecție de procente pe care ar constitui-o zestrea revenirii la matcă a ApR ar asigura, singură, marja majoritară necesară. Sprijinul tacit al PRM, de folos în trecutele guvernări iliesciene, pare acum exclus, odată ce, vrând-nevrând, vocile autorizate ale PDSR-ului s-au alăturat corului ce demonizează partidul lui C.V. Tudor, sortindu-l celei mai ferme izolări. (La rândul său C.V. Tudor s-a pronunțat în privința unei eventuale reveniri a domnului Iliescu, calificând-o drept cea mai mare nenorocire!)

Soluția ultimă, a unei alianțe cu principalii adversari încă la putere – Convenția Democrației 2000, PNL – vânturată mai mult ca element de diversiune – demonstrează strâmtimea câmpului de decizie al acelui partid care, având șansa primului loc, provoacă și tendința de unire împotriva sa a tuturor celorlalți competitori. Și, desigur, domnului Iliescu nu i-ar fi bine dacă susnumiții competitori n-ar fi tot atât de divizați ca și fața de dânsul. Ceea ce, în focul adversității dintre PNȚCD și PD, în sânul Coaliției a ascuns o altă dușmănie, dar între liberali și țărăniști face, în săptămânile acestea, deliciul tuturor retrograzilor ce văd depărtându-se în Cosmos orice neajuns de a fi fost comunist, neocomunist, critic neîmpăcat al reformei și nostalgic după centralismul ceaușist.

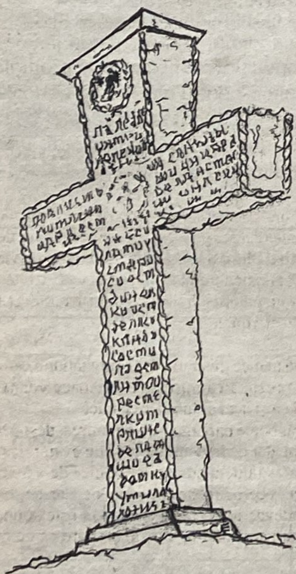
Loviturile succesive pe care le aplică astăzi Convenției Democratice (2000) Partidul Liberal sub flamura desfășurată a domnului Valeriu Stoica nu reflectă vreo lucrare în vederea conturării unei identități, cât reflexul unei mai vechi și temeinice adversități între cele două partide, țărănesc și liberal, șterse numai în momentele de cumpănă ale istoriei: comunizarea României și ieșirea României din bolgia comunistă. Altcum, vocației de opozant al PNȚCD-ului îi răspunde o aprigă și atavică poftă de a culege mai departe roadele Puterii, a Partidului Național Liberal, cum am spus cu neașteptat de clară renunțare la lupta împotriva comunismului mai vechi, mai nou și transformat în social democrație, dar tot comunism. Un sacrificiu făcut candidaturii domnului Theodor Stolojan, noilor veniți cu o bucă în luntrea liberală și cu cealaltă în socialism, dar și cea mai mare ușurare pentru o plutocrație ce-și dăduse mai mult mâinile.

Marii profitori ai unui deceniu de calpe/subterane manevre, de pe urma cărora mii de miliarde de lei, rezultate din falimente frauduloase de caritasuri, bănci, fonduri private de investiții au intrat pe mâni necunoscute, își condiționează sprijinul de dat partidelor, precum își râd de orice soi de doctrină politică, jonglând cu stânga-dreapta, devenită alba-neagra. Campionii politicii trec dintr-un partid în altul ca din salon în dormitor, împrumută credințe contrarii, vezi declarațiile de liberalism ale unor socialiști, de socialism ale unor liberali, ca să nu mai vorbim de schimbarea la față a pedeseriștilor, fragezi adepți ai intrării în Uniunea Europeană și adeziunii la NATO, susținători ai proprietății, cu atâtea mâni întinse în atâtea zări, încât concurează cu zeul cel mai popular al mitologiei hinduse.

Și pe toate cheliile, tichia de mărgăritar a câte unei doctrine, acoperământ de cap fără nici o legătură cu cununa de spini ...

Barbu Cioculescu

PRELUNGIREA UNEI EPOCI VANDALICE

S-a dovedit a fi perioada anilor 1990-1995 când o serie de sesizări ale unor oameni de bine din întreaga țară au arătat mutilarea și chiar totala demolare a unor monumente cu caracter istoric-evocativ aparținând, îndeosebi, artei sculptate.

Pe unul dintre acestea – unic în felul său pentru cartierul Ferentari al capitalei – îl amintesc la un deceniu după barbara sa distrugere, adăugând totodată că atunci am prezentat reprobabilul fapt, într-un scurt articol protestatar, unui domn din redacția ziarului „România Liberă" care, aparent „vădit interesat de subiect", i-a amânat totuși publicarea, timp de o lună, comunicându-mi apoi „cu regret" că materialul „s-a pierdut", în pragul apariției, cu unica sa fotografie.

Înaltă de trei metri Crucea Ferentarilor domina de peste două veacuri, ca împlinită lucrare a pietrei, începutul drumului dinspre Dunărea Alexandriei ce trecea pe la Călugăreni unde Șerban Vodă Cantacuzino ridicase o altă cruce, asemănătoare ei, în amintirea victoriei marelui Mihai.

Piatra sa avea o deosebită și bine păstrată ornamentație de la stema cu corbul heraldic al Munteniei din planul superior până la marginile fin dăltuite cu forma unei continue frânghiuțe simbolizând dăinuirea în timp a neamului nostru. În acest ancadrament sta, dăltuit în litere slavone, un adevărat fragment de hrisov pomenind numele boierilor ctitori ai monumentului, cât și acela a unor căpitani de oaste căzuți într-o luptă apropiată locului. Impunătorul monolit, făcând parte din acele vechi „cruci de răspântie" ale Bucureștiului – nu odată aflate în lucrările unor artiști plastici ai secolului 19 – mi-a atras atenția în anii '60 când, profesor fiind la două școli din cartier, l-am aflat la intersecția șoselelor Ferentari și Sălaj. La scurt timp, încadrată în șantierul unor prelungite „sistematizări" ce i-au învăluit perspectiva cu un lung bloc cenușiu, parțial terminat, crucea a rămas neatinsă, în întregul rest „de epocă" următor. Aparent scăpată de pericolul demolării ceaușiste ea avea să fie însă, în curând, victima celei pedeseriste – continuatoare a primei – privind soarta mai multor monumente. Indiferența față de acestea, încadrată într-o pretinsă „democrație" – patronată de un tolerant „zâmbet prezidențial" – a permis o nestingherită manifestare prolecultistă unor numeroși „nostalgici" oricând pregătiți „de acțiune". Astfel de ziua Sfinților Împărați Constantin și Elena din mai 1990 la timpul unor alegeri amintind „stilul" acelora din martie 1945 – Sfințita Cruce a Ferentarilor a fost scoasă din pământ, spartă, apoi grăbit transportată într-un loc azi necunoscut.

Motivul? Stând lângă o conductă termică nou instalată ar fi „dăunat în viitor siguranței acesteia!"

Și un întreg „comentariu" al unei asemenea întâmplări este cuprins, cred, de o genială maximă eminesciană: „Cultura unei nații este mereu amenințată de o mulțime oarbă, gata oricând să lovească în ea..."

Constantin Efrimescu

În ultimii zece ani
PRODUSELE AGRICOLE S-AU SCUMPIT DE 536,6 ORI, IAR PRODUSELE INDUSTRIALE DE 1.422,1 ORI

Una din cauzele căderii agriculturii din ultimii zece ani o reprezintă înrăutățirea raportului dintre evoluția prețurilor produselor agricole și prețurile produselor industriale necesare agriculturii, raport cunoscut sub denumirea de «foarfecele prețurilor». Acesta, după cum rezultă dintr-un studiu realizat de directorul Institutului de Economie Agrară din cadrul Academiei de Științe Agricole și Silvice, dl. Traian Lazăr, este total defavorabil agriculturii. În timp ce prețul produselor agricole a crescut din 1991 până în 1999 de 536,5 ori, prețul produselor industriale necesare agriculturii a crescut în aceeași perioadă de 1.442,1 ori.

«Foarfecele prețurilor» reprezintă 37,7% în anul 1999. Acesta este un raport nefavorabil pentru agricultură așa cum rezultă și din tabelul următor:

TABELUL 1
Evoluția prețurilor produselor agricole și a prețurilor produselor industriale necesare agriculturii, raportul dintre acestea («foarfecele prețurilor»), în perioada 1991-1999

Anii	Indicii prețurilor produselor agricole (1990=100)	Indicii prețurilor produselor industriale necesare agriculturii (inputuri) (1990=100)	Raportul dintre indicele prețurilor produselor agricole și indicele prețurilor produselor industriale necesare agriculturii
1991	642,2	1702,2	37,7
1992	1401,2	2757,1	50,08
1993	4417,9	6590,7	67,0
1994	9842,5	13428,4	73,03
1995	12585,0	18539,2	67,9
1996	19535,5	30108,6	65,0
1997	37163,9	74211,3	50,1
1998	44795,1	110531,4	40,05
1999	53655,7	142205,9	37,7

Raportul de prețuri industrie-agricultură a urmat, în perioada 1991-1999, un proces de înrăutățire, ajungând la 40,5% în 1998 și 37,7% în 1999, când în mod normal un astfel de raport trebuia să se apropie de 100%. În țara noastră însă, prețurile produselor agricole au evoluat în defavoarea agriculturii cu 62,3 procente în 1991, cu 49,2 procente în 1992, cu 33,0 procente în 1993, cu 27,6 procente în 1994, cu 32,1 procente în 1995, cu 35 procente în 1996, cu aproape 50 procente în 1997, cu 59,5 procente în 1998 și cu 62,3 procente în 1999.

În condițiile unui astfel de dezechilibru puterea de cumpărare a produselor agricole în raport cu produsele industriale a scăzut continuu, fiind necesar a se vinde tot mai mari cantități de produse agricole pentru a se cumpăra un produs industrial, așa cum rezultă din tabelul de mai jos:

Astfel, dacă în 1990 pentru a cumpăra un tractor U 650 trebuiau vândute circa 50 tone de grâu, în 1999 sunt necesare în acest scop 120 tone de grâu. Un efec negativ al acestui dezechilibru constă în anihilarea avantajelor oricăror măsuri de susținere a agriculturii. Astfel, din calculele Institutului de Economie Agrară rezultă că majorarea prețurilor produselor industriale necesare agriculturii, luate în calcul în anul 1999, a reprezentat a sumă aproape de trei ori mai mare decât subvențiile acordate prin sistemul cupoanelor în acest an (6,367 miliarde lei creșterea prețurilor produselor industriale necesare agriculturii și 2,200 miliarde lei valoarea cupoanelor acordate).

Evoluția raportului dintre indicele prețurilor primite de agricultori pentru produsele agricole vândute și indicele prețurilor plătite de agricultori pentru produsele industriale necesare activității agricole în diferite țări ale lumii se prezintă astfel:

TABELUL 3
«Foarfecele prețurilor» în diferite țări ale lumii în perioada 1991-1995

Țara	Raportul dintre indicii prețurilor produselor agricole și indicii prețurilor produselor industriale pentru agricultură				
	1991	1992	1993	1994	1995
1. Belgia	97,1	91,6	81,3	82,7	75,8
2. Franța	96,9	87,1	81,3	79,7	78,5
3. Germania	95,4	89,2	80,4	80,9	80,5
4. Italia	104,2	90,2	86,6	86,6	87,9
5. Marea Britanie	93,9	92,0	95,7	93,9	98,3
6. Danemarca	96,6	94,1	80,6	81,6	79,7
7. Olanda	98,9	91,6	84,2	86,4	86,3
8. Spania	109,1	101,7	106,9	112,1	115,3
9. SUA	–	94,2	95,3	90.9	87,1
10. Canada	92,9	93,5	95,5	95,2	91,2
11. Japonia	103,1	96,7	103,8	99,4	100,6
12. Coreea de Sud	98,4	95,8	95,4	99,3	102,3
13. India	113,4	111,9	112,3	115,9	–
14. Africa de Sud	96,6	107,7	99,0	102,2	–
15. Australia	80,5	82,9	82,1	85,0	91,9

Datele prezentate în legătură cu evoluția «foarfecelui prețurilor» în diferite țări ale lumii relevă cu pregnanță existența, în timp, în majoritatea țărilor, a unei corelații, între evoluția prețurilor produselor agricole și a prețurilor produselor industriale cumpărate de agricultori pentru activitatea agricolă.

Constatăm că acest raport a fost și este în majoritatea cazurilor peste 80%. Acesta poate fi considerat un raport normal. În țara noastră, însă, acest raport, așa cum arată datele prezentate mai înainte, este instabil și mult în defavoarea produselor agricole.

TABELUL 2 **Cantitatea de produse agricole necesară care trebuie să fie vândută pentru a cumpăra un produs industrial necesar agriculturii în condițiile prețurilor din anii 1990, 1995 și 1999**

Nr. crt.	Produsul agricol care se vinde	Produsul care se cumpără														
		Tractor U 650			Semănătoare SUP 29			Combină C 14 U			Îngrășăminte chim. pe bază de azot (t)			Motorină (mii litri)		
		1990	1995	1999	1990	1995	1999	1990	1995	1999	1990	1995	1999	1990	1995	1999
1.	Grâu (t)	50	77	120	15	18	25	175	211	484	2,4	3,5	4,0	1,3	2,1	4,4
2.	Porumb (t)	42	86	150	13	20	31	145	236	605	2,0	4,0	5,0	1,0	2,3	5,5
3.	Fl.soarelui (t)	25	45	68	8	10	14	87	122	275	1,2	2,0	2,3	0,6	1,2	2,5
4.	Sf. zahăr (t)	154	264	375	48	62	78	537	725	1513	7,4	12,2	12,5	3,8	7,1	13,8
5.	Lapte de vacă (hl)	167	411	750	52	96	156	582	1128	3025	8,0	19,0	25,0	4,2	11,1	27,5
6.	Carne bovine (t)	3,7	4,5	15	1,1	1,1	3	12,9	12,3	61	0,18	0,21	0,50	0,9	0,12	0,55
7.	Carne porc (t)	4,2	6,2	14	1,3	1,5	3	14,5	16,9	55	0,20	0,28	0,45	0,11	0,17	0,50
8.	Carne pasăre (t)	5,0	7,1	13	1,6	1,7	2,6	17,5	19,5	50	0,24	0,33	0,42	0,13	0,19	0,46

NUMAI JUMĂTATE DIN FIRMELE ÎNREGISTRATE FUNCŢIONEAZĂ

Accentuarea procesului de comprimare a pieţei interne, fiscalitatea ridicată şi dobânzile foarte mari practicate la creditul comercial sunt principalele dificultăţi cu care se confruntă întreprinderile mici şi mijlocii, a declarat Ovidiu Nicolescu, preşedintele Consiliului Naţional al Întreprinderilor Private Mici şi Mijlocii din România cu ocazia seminarului „Marile probleme ale IMM", organizat de CNIPMMR şi Societatea Română de Radiodifuziune. „Din 1995 se constată o accentuare a procesului de comprimare a pieţei interne şi astfel firmele nu numai că au probleme de dezvoltare, ci de supravieţuire, funcţionând doar jumătate din cele înregistrate", a afirmat Nicolescu, precizând că se impune luarea de măsuri pentru stimularea pieţei interne, în condiţiile în care producătorii nu vor mai avea cui să vândă produsele.

Referindu-se la dobânzile foarte mari practicate la creditul comercial, el a menţionat că motivul îl reprezintă nu numai rata inflaţiei, ci şi faptul că Trezoreria Statului oferă băncilor bonuri de tezaur cu o dobândă foarte mare. „Băncile preferă să achiziţioneze bonuri de tezaur care au o dobândă atractivă şi un grad zero de risc, decât să încurajeze micile firme", a adăugat Nicolescu. În privinţa domeniului legislativ, principalele obstacole cu care se confruntă întreprinderile mici şi mijlocii constau în neaplicarea legilor în vigoare, legislaţia complicată şi instabilitatea ei.

ECONOMIILE POPULAŢIEI

Economiile populaţiei au crescut în cursul lunii aprilie cu numai 0,1% faţă de luna precedentă şi au atins 43.039 miliarde lei, în condiţiile în care dobânzile practicate de bănci la depozitele la termen s-au redus, informează Banca Naţională a României. Depozitele în lei ale agenţilor economici s-au diminuat cu 4,3% până la 15.220 miliarde lei, iar depozitele în valută ale rezidenţilor, exprimate în lei, au crescut cu 0,7%, până la 51.567 miliarde lei, pe seama deprecierii cursului de schimb al monedei naţionale. În intervalul menţionat, certificatele de trezorerie emise de Ministerul Finanţelor au continuat să concureze depozitele bancare, volumul titlurilor de stat deţinute de sectorul nebancar majorându-se cu 9,9%.

MASA MONETARĂ A SCĂZUT ÎN TERMENI REALI

Masa monetară a fost la sfârşitul lunii aprilie de 139.518 miliarde lei, în creştere normală cu 2,5%, dar în scădere cu 2,2% în termeni reali faţă de luna anterioară, informează Banca Naţională a României. Majorarea nominală a masei s-a realizat exclusiv pe seama creşterii nivelului activelor externe nete, care au sporit cu 7,8%, până la 48.261 miliarde lei, prin creşterea cu 12,7% a componenţei în valută. Activele interne nete s-au menţinut relativ constante, la 91.257 miliarde lei, în condiţiile în care creditul intern s-a majorat cu 2,7% până la 108.544 miliarde lei, iar alte active interne nete s-au diminuat cu 20,4%. Creşterea cu 3,1% a creditului neguvernamental, care a ajuns la 64.490 miliarde lei, a avut loc atât pe seama componentei în lei, care a sporit cu 2,5%, cât şi pe seama componentei în valută care s-a majorat cu 3,5%. Creditul guvernamental net s-a majorat cu 2,1% şi a ajuns la nivelul de 44.054 miliarde lei, în special datorită noilor emisiuni de titluri de stat în lei lansate de Ministerul Finanţelor.

În perioada menţionată, agregatul monetar a crescut cu 14,2%, până la 29.692 miliarde lei, ca urmare a sporirii cu 20,5% a numerarului în circulaţie până la nivelul de 19,357 miliarde lei. Această evoluţie a numerarului a fost determinată de plăţile efectuate de Fondul de garantare a depozitelor în sistemul bancar, de majorarea salariilor cadrelor didactice şi ale altor categorii de bugetari, precum şi de factori sezonieri, dintre care plata unor dividende aferente anului 1999.

După Banca Populară Română urmează Banca Populară Fortuna

Conducerea Băncii Populare Fortuna – cooperativă de credit – a hotărât să declanşeze procedura de lichidare judiciară a societăţii. Mai multe zeci de persoane s-au prezentat la sediul cooperativei de credit pentru a încerca să-şi ridice banii. 20 de depunători au formulat plângeri penale, iar preşedintele societăţii, Elisabeta Ioan, a fost chemată la poliţie pentru explicaţii. Într-un comunicat afişat la sediul din Bucureşti al societăţii se precizează că „având în vedere situaţia creată pe piaţa financiar-bancară, Consiliul de Administraţie a decis declanşarea procedurii de lichidare".

ECONOMIA SUBTERANĂ 1/5 DIN PIB

Potrivit analizei făcute de Comisia Naţională pentru Statistică, ponderea economiei ascunse din Produsul Intern Brut pentru 1999 a fost de 21%. C.N.S. a menţionat faptul că sectorul industrial a contribuit, cu cele mai multe sume, la încurajarea economiei negre. Analiza C.N.S. privind economia subterană din 1999 nu a luat în calcul şi veniturile provenite din activităţi ilegale, de genul traficului de droguri, arme, prostituţie. Dacă ţinem cont de faptul că valoarea PIB în 1999 a fost de 521.735,5 miliarde lei, ar rezulta, conform statisticilor C.N.S., că PIB a fost văduvit de peste 109.000 miliarde lei.

La baza analizelor C.N.S. stă sistemul conturilor naţionale, pe baza căruia s-a calculat Produsul Intern Brut.

Sectoarele de activitate identificate de C.N.S. în 1999 ca fiind producătoare cu preponderenţă de economie subterană au fost comerţul, transporturile, construcţiile, turismul, hotelurile, restaurantele, sănătatea, învăţământul, şi serviciile pentru populaţie. Cauzele care au condus la apariţia economiei subterane au fost, în principal, nedeclararea unor activităţi pentru obţinerea de bunuri şi servicii. Metodele utilizate au fost eludarea plăţii impozitului pe venit, a contribuţiilor pentru asigurări sociale, impozitului pe salarii etc.

Ponderea economiei subterane din industrie a fost de 8,6, în comerţ, hoteluri şi restaurante de 6,5%, restul sectoarelor de activitate având o pondere de 1%-2%.

Raportul FMI asupra perspectivei economiei globale

Fondul Monetar Internaţional consideră că România va înregistra în acest an o creştere economică de numai 1,3 la sută.

În raportul „Perspectiva economiei globale", FMI arată că pentru o redresare durabilă, economia românească va trebui să fie sprijinită printr-un angajament consecvent în direcţia reformelor fiscale şi a reducerii deficitelor, de limitarea salariilor, de progrese rapide în restructurarea băncilor şi de o disciplină financiară mai fermă în întreprinderile de stat şi în cele private.

Astfel prognoza FMI în ceea ce priveşte cei mai importanţi indicatori economici arată că PIB real al României se va situa în acest an la nivelul de 1,3 la sută, iar pentru anul 2001 acesta va fi de 4 la sută. Cu toate că până în prezent analiştii FMI susţineau că în 2000 România va avea o inflaţie de 27 la sută, la acest capitol raportul arată că inflaţia în acest an va fi de 39 la sută, iar pentru anul 2001 de 20 la sută.

Anul trecut, corecţiile substanţiale ale deficitului de cont curent şi ale cursului de schimb al monedei naţionale au permis a ajustare externă masivă, dar costul acesteia s-a regăsit în continuarea declinului producţiei şi o creştere a inflaţiei. Deficitul contului curent a fost redus cu peste jumătate, iar rezervele valutare oficiale au fost reconstituite după plăţile considerabile ale serviciului datoriei. În acelaşi timp, PIB real s-a contractat cu aproape 4 la sută.

Raportul FMI tratează România în contextul grupului de ţări în tranziţie candidate la integrarea în Uniunea Europeană, diferenţiate însă funcţie de gradul de pregătire pentru adaptare la piaţa unică europeană. Situaţia României este analizată împreună cu cea a Bulgariei pentru care FMI prevede o creştere economică de 4 la sută în 2000.

Starea economico-financiară a României

Potrivit unui buletin statistic al Central European Statistics, în 1999 România a fost singurul stat din centrul şi estul Europei al cărui Produs Intern Brut (PIB) a continuat să scadă. Studiul arată că în vreme ce în ţara noastră PIB-ul a scăzut în 1999 comparativ cu 1998 cu 1,9%, în Polonia acest indicator a crescut cu 6,2%, în Ungaria cu 5,9%, în Slovenia cu 5%, în Slovacia cu 2,4%, iar în Cehia cu 1%.

În privinţa evoluţiei situaţiei producţiei industriale, în 1999, comparativ cu 1995, pe primul loc e Ungaria, cu o creştere de 64%, urmată de Polonia cu o creştere de 44,7%. Pe locurile următoare se situează Cehia cu o creştere de 12,4%, Slovenia cu 11,9% şi Slovacia cu 0,2%. În acelaşi interval, în România producţia industrială a înregistrat o scădere cu 21,6%.

Referitor la evoluţia preţurilor de consum în perioada 1995-1999, în timp ce în toate statele recenzate indicii preţurilor s-au situat sub 189%, România a înregistrat o creştere de 951,5%.

Cu toate acestea, la capitolul datorie externă România stătea mai bine în 1999, cu 8,3 miliarde dolari, în timp ce Polonia avea o datorie externă de 57,4 miliarde dolari, Ungaria 24,6 miliarde dolari, Cehia 22,9 miliarde dolari, Slovacia 10,4 miliarde dolari., Slovenia 5,5 miliarde dolari.

Şi la capitolul datorie publică internă, ţara noastră înregistra un punctaj bun, cu numai 3,6 miliarde dolari la sfârşitul lui 1999, în vreme ce Polonia avea 32,4 miliarde dolari, iar Ungaria 22 miliarde dolari.

• TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC • TELEGRAFIC •

• **Bine ați venit din vacanță**, dragi compatrioți! • Unde-și mai petrece românul vacanța? • Păi, funcție de posibilități: pensionarii, vezi bine, acasă. Și făcând multă mișcare prin piețe, în căutare de alimente mai ieftine. • Oamenii muncii, cu salarii modeste, s-au mai dus care încotro pe la țară, pe la rude, unde au contribuit la îmbunătățirea propriului lor nivel de trai prășind la varză, stropind la legume, cosind, secerând, mă rog, prestând tot soiul de munci folositoare într-o gospodărie de țară și alegându-se astfel și cu ceva de-ale gurii și cu o mișcare sănătoasă în aer liber. • Unii, mai plini de voință, după ce, timp de câteva luni de zile, au mâncat la prânz iaurt și seara ceva mai ușor, ca să economisească bani pentru concediu, s-au dus la mare sau la munte. • Cine s-a dus la mare a avut parte din belșug de apă rece și nu prea curată, de plajă plină de gunoaie, de tonete jegoase doldora de marfă proastă, de nervi la restaurant, de camere de hotel prost întreținute și vetuste, și de alte distracții de vară, caracteristice litoralului românesc.

• **Ei, altfel stau lucrurile cu norocoșii** neamului. • Micii patroni, istoviți după un an de tras căruța micii lor întreprinderi în condițiile potrivnice ale „economiei de piață", au pus deoparte destul cât să-și plătească un sejur ieftin prin Turcia sau prin Grecia, la mare. • Acolo trai pe vătrai. • Acolo apa e curată, camera e civilizată, mâncarea e variată, raiul pe pământ, nu alta. • Numai că pe pământ nu-i ca în rai (cum spunea un clasic în vigăță, „iarna nu-i ca vara"). • Căci, dacă ai ghinionul să călătorești cu un „autobuz de plăcere", sejurul îți va ajunge ca să te odihnești de călătoria de dus, iar după călătoria de întoarcere va trebui să te odihnești câteva zile la pat. • Uite bunăoară ce au pățit niște prieteni de-ai noștri: agenția de voiaj, la care și-au plătit sejurul, a închiriat un autobuz care să îi ducă clienții la destinație. • Care va să zică, autobuzul nu a rămas cu clienții pe tot timpul sejurului, împreună cu un ghid, așa cum e obiceiul, ci a „vărsat" călătorii, a luat alții și a pornit înapoi spre țară. • Asta ce înseamnă? • Înseamnă că autobuzul era „dotat" cu doi șoferi, al căror singur interes era acela de a scăpa cât mai repede de clienți. • Evident că habar n-aveau de obiectivele turistice pe lângă care treceau și, pe deasupra, nici măcar nu-i interesa câtuși de puțin să afle ceva despre ele, astfel încât bieții turiști se uitau prin geamuri cu ochi inocenți, și nu se găsea nimeni să-i lămurească. • Mai mult, la plecare, unul dintre cei doi șoferi, cu vizibile vocații de dictator, s-a proptit în fața nevinovaților călători și le-a spus sever: „În autobuz nu se mănâncă, nu se fumează, nu se coboară decât când spun eu și cine întârzie la urcare rămâne pe jos și n-are decât să vină după noi cu taxiul". • După care s-a așezat la volan, a scos pachetul de țigări și, împreună cu ciracul lui, a început să fumeze țigară de la țigară. • În schimb, de oprit pentru firești nevoi, nu s-a simțit obligat decât pe la ora 13 — și, cum plecaseră din București la ora 07, e lesne de înțeles graba cu care călătorii au tulit-o în tufișuri. • Spirit drăcesc, șoferul alesese pentru oprirea de urgență o parcare bulgărească, așezată în marginea unui tufăriș des de mure (că doar se știe că bulgarii sunt bogat înzestrați cu fructe de tot soiul). Ieșeau bietele cucoane de prin tufișuri cu zgârieturi adânci pe picioare, asudate și feștelite, de-ți era mai mare mila. • Și așa, sculați din noapte, târâți toată ziua și tratați ca o turmă, au ajuns bieții turiști în stațiunea de odihnă de pe litoralul turcesc, ca bieții credincioși care trebuie să treacă întâi prin purgatoriu ca să ajungă la rai. • Aferim de așa vacanță!

• **Nu atingem aici problema** vacanțelor aleșilor nației, care, vezi bine, și-au petrecut binemeritatul concediu prin locuri de vis de prin Franța, California, Hawaii și alte destinații de care noi, oamenii mai de rând, putem lua cunoștință de prin pliantele publicitare sau de prin cărți. • Ceea ce ne aduce aminte de un banc de pe vremea regretatului (de unii) împușcat: *Ce este șampania? Este o băutură pe care o consumă întreg poporul prin reprezentanții săi.*

• **Vacanța s-a dus**, necazurile au rămas, dolarul crește neabătut, într-o zi cât într-un an, prețurile se țin după el, tarabagiii care-și țineau zilele din amărâtul lor de comerț stradal își pierd „locul de muncă" și rămân de-a binelea pe drumuri, că doar nu degeaba l-au votat pe nea Băsescu, „investitorii" de la FNI, tot mai nervoși, se dau puternic în stambă pe căile publice, stăruind în iluzia că bugetul (adică noi) ar trebui să le acopere pagubele, statul, la ananghie pentru că marile întreprinderi de stat – și chiar și unele mari întreprinderi particulare – nu-și plătesc impozitele, începe să ia pielea și de pe pensionari, pe scurt, îți vine să te culci și să dormi două sute de ani (căci acum ne dăm seama că cei 20 de ani ai lui Brucan au fost o dovadă de optimism aproape de inconștiență).

• **Să vezi nostimadă**: un tânăr țigan, inclus într-un program de pregătire jurnalistică destinat romilor din România, plătit prin USAID, a comis necuviința de a se îndrăgosti ... de cine credeți? Chiar de prima doamnă a Ambasadei SUA în România, soția ambasadorului Rosapepe. • Focosul rom, amețit de strălucirea cerească a ochilor albaștri ai doamnei Rosapepe și îmbibat de propaganda care spune că în România țiganilor nu li se recunosc drepturile sfinte, dar că lor li se cuvin toate drepturile, și-a închipuit că, fiind vorba de americani, ar avea dreptul să-i dedice frumoasei doamne o poezea (cu nuanțe amoroase) și, mai mult, să i-o trimită pe adresa de e-mail a doamnei. • Numai că, vorba fabulistului, *noi vrem democrație, dar nu pentru câței*, așa că îndrăznețul îndrăgostit a fost dat afară de la cursuri. • Ce să-i faci? Dacă poezia ar fi fost trimisă de prințul Charles, poate ar fi fost primită mai cu plăcere.

• **Apropo de FNI**, se prelungește halimaua cu madam Vlas, care, înainte de a o întinde în Israel cu banii „investitorilor", îi asigura pe viitorii păgubași că banii lor sunt în siguranță, mai dihai ca la banca Angliei și că FNI va continua să le plătească pe veci imposibilele dividende pe care le promisese. • Cucoana e de negăsit. • Autoritățile israeliene promit (vorba franțuzului: e nobil să promiți, dar e burghez să îndeplinești promisiunea) cu noblețe să o livreze justiției române... dacă o s-o mai găsească pe teritoriul israelian. • Până una alta, escroaca și milioanele ei de dolari se află pe undeva, pe mapamond, iar în timpul acesta păgubiții hăulesc pe străzi. • Ba chiar întreaga nație a putut contempla la televizor un generos fund de „investitoare" (probabil îngrășat din anterioarele dividende grase), pe care dumneaei a considerat potrivit să și-l expună, ca protest, în fața aparatului de filmat. • Protestează fiecare cum îl duce capul (pardon... fundul).

• **Mai nou, țiganii** au descoperit o afacere nouă: află că un biet amărât vrea să-și vândă casa și pun mâna pe el, îl sechestrează, îl bumbăcesc și îl „conving" să le-o vândă la jumătate preț. • Așa a pățit Petre Topan din București pe care niște „afaceriști" l-au îmbătat, l-au răpit și l-au „convins", cu argumente contondente, să le vândă o casă de 20.000 $ la prețul foarte convenabil de 11.000 $. • Bani pe care, în final, a fost silit să li-i dea înapoi oneștilor romi.

• **V-aduceți aminte** de vechiul banc: *Ce fac trei francezi când se adună împreună? Vorbesc despre femei. Dar trei nemți? Cântă în cor. Dar trei ruși? Se îmbată.* • Boris Ignatov, fost profesor la Universitatea din Moscova, a dat publicității părerea sa că omul ar fi ferit de toate bolile și ar trăi cu zece ani mai mult dacă ar bea cel puțin trei sticle de vin pe zi și vreo zece cocteiluri. • Doctorul, pe care fotografia îl arată a fi un grășan jovial, are, chiar în această imagine, o privire năzdrăvană: se vede că-și pune în practică regimul. • Rămâne acum să vedem dacă va trăi cu zece ani mai mult. • Mai mult decât până acum.

• **Mare halima cu canonizarea** personajelor istorice! • Zău așa, nu zice nimeni că Ștefan cel Mare n-a fost un mare voievod și conducător de oști. Dar cum să nu te zbârlești când este declarat și sfânt, măcar că vuiește istoria de ibovnicele pe care le avea peste tot pe unde a ridicat biserici: biserica și ibovnica. Și a înălțat vreo câteva zeci de biserici. • Iar acum, patriarhul Alexei al Rusiei îl declară sfânt și pe Țarul Nicolae al II-lea, împreună cu toată familia. • Martiri au fost, sărmanii, că i-au martirizat bolșevicii, dar una e să fi fost omorâți așa cum au fost, și alta să te închini la ei ca la icoană. • Ciudate vremuri mai trăim, fraților!

• **Că veni vorba de ruși**, săracii de ei au pierdut prin fundul mării un submarin nuclear cu 24 de rachete și cu 107 oameni la bord. • Câte nu se pierd prin fundul mării: chiar, de curând, un individ mai iscoditor a descoperit că acum mulți ani a fost făcută uitată pe undeva, prin largul coastelor Groenlandei, cogeamite bombița atomică. • Ferească Dumnezeu să-i vină vreo idee bombiței. • Cât despre marinarii ruși, se pare că sunt puține șanse să fie scoși din capcana mortală a submarinului. • Poate că peste vreo 50 de ani patriarhul Rusiei îi va declara și pe ei sfinți.

• **Mare emoție mare la APACA**, fanele domnului Petre Roman au avut în sfârșit ocazia să-și vadă idolul în chiloți. • Domnul ministru, în mare căutare de simpatie electorală, nu se dă înapoi de la nimic, și a făcut o cursă înot prin Dunăre alături de un original sloven, care militează pe această cale pentru deblocarea Dunării.

• **Ca să demonstreze** că ce naște din pisică șoareci mănâncă, domnul Iliescu a început să privească mai cu gingășie către ApR și PD, născute, după cum se știe, din PDSR. Din declarațiile zâmbelnicului nostru național reiese că PDSR nu exclude o alianță după alegeri cu cele două partide fiice. • Aoleu, ce mai pedesereală o să urmeze în viitorii patru ani! Probabil că vor izvorî învățăceii celebrilor înaintași Bivolaro-Văcaro-Văcăroi. • Păzea, băncile!!!

• **Ni se duce vestea**. • Fotoreporterul biroului din România al Agenției Associated Press a prins o poză care l-a făcut celebru și pe el și pe noi, pe el de bine și pe noi de rău. • Un copil de prin Roman a fugit de acasă, de sărăcie și bătaie. • Unde să vină să-și facă veacul? Unde vine toată floarea țării, în Capitală. • Și cu ce să-și îndulcească amarul? Cu aurolac, drogul național. • Beat de drog, s-a urcat în tramvai să cerșească. • In mintea lui amețită și-a făcut loc gândul că, dacă o să se dezbrace, o să trezească mai multă milă în sufletele călătorilor. • Dar oamenii, indignați, l-au dat jos din tramvai. • Aici i-a pus Dumnezeu mâna în cap fotografului, care s-a găsit în momentul potrivit la locul potrivit și l-a tras în poză pe amărât. • Poza a apărut în ziarele nemțești, mișcând încă o dată inimile germanilor, care și-au deschis iar buzunarele pentru copiii abandonați din România. • Copilul a fost dus într-un cămin al unei fundații finanțate din străinătate. • De ce o fi fost nevoie de atâta tevatură pentru ca aurolacul să ajungă acolo unde trebuia?

• **Umblă vorba că** în țărișoara noastră populată de săracani majoritari și bogătani minoritari există niște organizații (ale săracanilor) care patronează bogății neștiute: e vorba de sindicate. • Din când în când apare prin ziare câte o știre din care aflăm că sindicatul X deține – și urmează o listă impozantă de bunuri. • De curând, s-a aflat că, la fel ca celelalte mari centrale sindicale, și Cartelul Alfa e mare proprietar de hoteluri. • Și, cum groaza de sindicate bagă tremuriciul în toate instituțiile statului, nu prea știm dacă își bagă cineva nasul prin afacerile cam necurate ale marilor căpetenii sindicale.

Telegrafist

CORESPONDENȚĂ DIN PARIS
Şerban Manu

Scrisoare deschisă domnului preşedinte Emil Constantinescu

J'ai toujours eu une certaine idée de la France.
Charles de Gaulle
Memorii vol. I

Stimate domnule preşedinte,

Mai mult de 50% din românii care au votat în noiembrie 1996 v-au desemnat să-i conduceți timp de patru ani. Am citit cu emoție dar şi cu durere şi dezamăgire discursul dumneavoastră de renunțare la o nouă candidatură.

V-am votat, pentru că întruchipați idealuri care erau şi ale mele şi pentru că orice era mai bine decât domnul Iliescu. Că am votat ceva inconsistent nu-mi vine încă să cred. Nu cred pentru că vă începeți discursul cu, drept prim motiv, o nouă promisiune. Vă citez:

„Neangajându-mă în campania electorală, voi putea continua imparțial şi ferm lupta cu cei ce fură sau înşală, până în ultima zi a mandatului de preşedinte al României. Indiferent că printre vinovați sunt foşti sau actuali parlamentari, participanți la guvernare, magistrați sau reprezentanți ai altor înalte instituții publice".

Asupra celui de-al doilea motiv, nu mă voi întinde pentru că nu este demn de nivelul funcției pe care o ocupați. Oare frica de a lua măsuri „necesare şi impopulare" sau de a trece drept un „populist" nu are un nume?

Al treilea motiv mă deranjează mai mult. Să vă spun de ce. Desemnarea dumneavoastră ca şef al CDR a fost rezultatul unei *tranzacții* între partide la indicația zice-se a „seniorului" Corneliu Coposu.

„În această lume n-am ce căuta". Dar sunteți în ea, domnule Preşedinte! Aveați inițial un formidabil avantaj: competiția între partide vă proiectase, *deux ex machina*, conducătorul Convenției, fără a aparține nici unui partid. A fi preşedinte deasupra partidelor este dezideratul imposibil al oricărui conducător de stat. Ați obținut această situație. Ce-ați făcut din ea?

V-ați înconjurat de consilieri incompetenți (inutil să dau nume, presa este plină).

V-ați înscris în partidul majoritar, punându-vă, *ipso-facto*, la remorca domnului Diaconescu şi consorții; v-ați creat, cu această ocazie, *obligații sau servituți*.

Ați admis în alianța de guvern calul troian al domnului Roman, care a avut grijă să torpileze bruma de reforme democratice încercate de guvernele succesive.

Ați înființat sau ați lăsat să se înființeze sinucigaşa politică „a algoritmului" care a generat acele „interese personale şi de grup" pe care cu candoare le criticați în discursul dumneavoastră şi a făcut imposibilă numirea omului potrivit la locul potrivit.

Ați permis, până la numirea domnului Isărescu, ca primul-ministru să fie o marionetă în mâna şefiilor de partid. Cine guvernează în România, Guvernul sau partidele?

Când guvernul Ciorbea a fost torpilat de PD, în loc să dizolvați parlamentul, să vă adresați națiunii, punându-vă eventual mandatul în joc şi să cereți poporului să se pronunțe pentru o majoritate clară, ați ales calea cea mai uşoară, numindu-l pe simpaticul domn Radu Vasile.

În momentul în care Parlamentul se pregătea să voteze neconstituționalitatea legilor comuniste de naționalizare, l-ați lăsat pe domnul Valeriu Stoica să convingă gerontocrația țărănistă să renunțe la acest proiect. Unii zic că l-ați ajutat, în orice caz n-ați mişcat un deget.

Când un funcționar cinstit, plătit pentru aceasta, a îndrăznit să scoată la iveală nişte nereguli (imobiliare şi altele) ale domnului Roman, pe atunci preşedinte al Senatului, l-ați dat afară ca pe o măsea stricată – serveați oare cu aceasta „oamenii cinstiți şi corecți"?

Ați tolerat în fruntea FPS, timp, de doi ani de zile un incapabil notoriu, care şi-a bătut joc de economia românească.

Nici nu v-ați gândit să apelați la românii din diasporă, mai familiarizați şi cu democrația şi cu economia de piață şi poate mai puțin puşi pe căpătuială decât alții.

Acestea îmi vin în minte în fuga gândurilor; ar fi multe altele de spus.

În final, din nu ştiu ce sentiment, poate orgoliul, poate ambiția, poate altul, ați acceptat o funcție care, aşa cum o recunoaşteți printre rânduri în toată cuvântarea dumneavoastră, v-a depăşit. Ați fost ales să puneți bazele democrației în țară şi nu ați reuşit. Iată de ce, domnule Preşedinte, sunteți în mare pericol să nu trebuiască să cereți iertare numai poporului român dar şi istoriei acestuia.

Ca un om care îşi iubeşte țara, aş dori ca până la finele mandatului dumneavoastră să înfunde puşcăria autorii mineriadelor (nu acarii Păun, ci căpeteniile), să se clarifice diferitele contrabande (petrol, țigarete, arme, etc.), să se descopere cum s-au „evaporat" banii BTT, CRESCENT-ului, DIE, cum şi cu ce preț s-au acceptat „firmele căpuşă", pe scurt cum s-au adunat averi peste noapte. Ar fi, de asemenea, un act de decență şi respect pentru luptătorii anticomunişti şi antisovietici condamnați, ca Procuratura Generală să ceară achitarea şi reabilitarea lor. Mi se pare de o extraordinară meschinărie ca urmaşii acestora să fie obligați să o ceară. Mă aflu printre aceştia şi nu mă voi coborî niciodată la o astfel de acțiune. Ar însemna să recunosc ca valabile mârşăviile regimurilor lui Dej şi Ceauşescu. Unii o pot face, eu nu. Statul român ar trebui, de asemenea, să ceară solemn scuze zecilor de mii de internați administrativ, ani de zile, fără judecată, în beciurile Securității. Numai aşa ne vom redobândi demnitatea înăuntru şi în afară.

Ar fi cazul, în sfârşit, să se facă procesul comunismului. Dar vă cer prea mult!

Ar fi bine ca, în acelaşi interval, să asigurați legi care să permită dezvoltarea economiei, să reorganizeze administrația, să aspire capitaluri, să stârpească birocrația, şi, odată cu ea, corupția, aruncând la pensie sau afară tot sistemul nemişcat de pe vremea lui Ceauşescu, care blochează orice progres al democrației în țară.

Ar fi foarte apreciat, în țară şi în afară, să „garantați" şi nu să „ocrotiți" proprietatea, să restituiți pământurile (lege da, dar pământuri ba!), să restituiți proprietățile „in integrum", inclusiv cele vândute de domnii Văcăroiu şi Ciorbea (comuniştii n-au îndrăznit să vândă case naționalizate, democrații da!).

Iată de ce vă contrazic. N-ați ameliorat imaginea României în străinătate. Aveți meritul că nici n-ați deteriorat-o în continuare.

Când ați ținut discursul şi ați promis, mai aveați patru luni, când scriu aceste rânduri mai sunt trei. *Perdu pour perdu*, cum spune francezul, măcar trei sferturi din cele de mai sus se pot realiza şi celălalt sfert demara.

Dacă toate acestea trec în fapte, ceea ce ați făcut dumneavoastră, domnule Preşedinte, va fi fost un act de curaj politic şi o atitudine de om de stat care vă onorează şi vă instalează în istorie alături de alți mari români. În caz contrar nu va fi, în definitiv, decât încă o mare deziluzie pentru poporul român şi încă patru, dacă nu opt, ani pierduți pentru România.

Vă doresc succes, stimate domnule Preşedinte.

Un articol din Le Monde

Prestigiosul cotidian parizian publică la 1 iulie 2000, sub semnătura lui Mirel Bran, un articol intitulat «Le résistible retour d'Ion Iliescu», din care reproducem:

„... Ion Iliescu, fostul prinț moştenitor al lui Ceauşescu, care a condus tineretul comunist până la începutul anilor '70, a fost preşedintele României din 1990 până în 1996. Învins de creştin-democratul Emil Constantinescu, acum trei ani şi jumătate, ar putea, la toamnă, să ocupe din nou fotoliul prezidențial. Întoarcerea posibilă a lui Ion Iliescu la conducerea României, în plin proces de negocieri privind aderarea la Uniunea Europeană, constituie un motiv de îngrijorare, atât pentru Administrația de la Bucureşti, cât şi pentru Bruxelles. Uniunea Europeană a inițiat, aşadar, negocierile privind aderarea României în luna februarie a acestui an, rezervând Administrației de la Bucureşti credite nerambursabile, în valoare de 650 milioane de euro pe an, până în 2004. Un noroc pentru economia paralizată, moştenire a epocii Ceauşescu. Logica europeană a luat în calcul faptul că România este o țară săracă, în care tranziția avansează într-un ritm foarte lent, însă capabilă de dialog. Preşedintele Emil Constantinescu rămâne un interlocutor credibil.

Ce s-ar întâmpla însă dacă Europa va trebui să negocieze cu Ion Iliescu? Timp de şapte ani, echipa condusă de el s-a remarcat prin corupție, un autoritarism adeseori violent, tendințe naționaliste şi populiste. Cei trei ani şi jumătate petrecuți în opoziție nu l-au ajutat să-şi înnoiască ideile.

Care este explicația succesului său? Românii ascund o nostalgie a comunismului? Cu siguranță nu. Contrar clasei politice, societatea civilă românească a evoluat. Românii se pregătesc să-l voteze pe Ion Iliescu pentru că nu au alte soluții de a sancționa actuala coaliție de centru-dreapta. Aceasta a câştigat puterea datorită unui vot negativ împotriva lui Ion Iliescu, uzat deja la vremea respectivă. La rândul său, guvernul lui Emil Constantinescu, care a suscitat un mare entuziasm la început, a dezamăgit. Toamna aceasta, românii se pregătesc aşadar să acorde un nou vot negativ, de data aceasta lui Emil Constantinescu. Actualul preşedinte plăteşte prețul eşecului economic. Procesul de privatizare s-a efectuat într-un ritm extrem de lent, nivelul de trai a scăzut în mod dramatic, iar serviciile publice funcționează prost.

Ce rămâne de făcut? Această întrebare preocupă forurile occidentale. Ar putea accepta ele în cadrul Europei un interlocutor pe care justiția franceză îl suspectează de deturnare de fonduri? În luna mai a.c., la Bucureşti, o comisie rogatorie a magistraților francezi a ajuns cu ancheta până la personajele cheie ale echipei lui Ion Iliescu, care ar fi profitat de fondurile deturnate, prin Paris, pentru a-şi finanța campania electorală din 1996. Printre altele, fostul preşedinte este bănuit că ar fi încălcat embargoul impus de ONU împotriva R.F. Iugoslavia în 1994-1995. Petrolul rus, irakian şi libian tranzita teritoriul României înainte de a fi livrat sârbilor pentru a-şi alimenta maşina de război împotriva Bosniei.

Cel mai rău scenariu ar fi abandonarea României. Izolarea sa ar destabiliza situația din Balcani. Integrarea sa însă, cu Ion Iliescu ca preşedinte, nu ar mai fi satisfăcătoare. Desigur, oficialii de la Bruxelles şi-au luat măsuri de precauție. Creditele nerambursabile destinate României vor fi deblocate dacă țara pune în aplicare strategia economică stabilită de instanțele europene cu guvernul, însă şi cu opoziția condusă de Ion Iliescu.

Cu cinci luni înainte de alegerile prezidențiale este posibilă o schimbare a tendințelor. Însă ascensiunea lui Ion Iliescu nu poate fi oprită decât de reuşita rapidă a reformei economice, adică de o injecție masivă de capital, care poate fi efectuată de Europa, deoarece doar ea dispune de mijloacele necesare."

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK
Aurel Sergiu Marinescu

Veşti din Statele Unite

I. S-a întâmplat de curând un fapt banal pentru unii, extrem de grav pentru cei mai mulți, iar pentru noi, exilații români, nu numai extrem de grav dar şi o demonstrație a ceea ce susținem de ani de zile: preoții securişti trebuie scoşi din comunitățile româneşti. Un colonel în rezervă din armata americană, George Trofinoff, 73 de ani, a fost arestat la locuința sa din Melbourne, Florida, după ce 25 de ani a vândut secrete militare Uniunii Sovietice, încă din vremea când se afla ca angajat civil al armatei americane în Germania. Datorită poziției sale, aceea de rezervist cu gradul de colonel, el este ofițerul cu gradul cel mai înalt, din întreaga istorie a armatei USA, care este acuzat de spionaj.

Sovieticii l-au decorat şi pentru 25 de ani de spionaj i-au plătit 350.000 de dolari. În 1995 s-a retras din armată. Ca pensionar tot mai lucra într-un supermarket, unde ambala marfa cumpărătorului după ce era marcată. S-a născut în Germania din părinți ruşi, fugiți după revoluția bolşevică. În 1951 a devenit cetățean american.

Actul de acuzare confirmă că Trofinoff a fost recrutat pentru KGB de un bun prieten, Igor Vladimirovici Susemihl, preot ortodox care a fost arhiepiscop al Vienei şi Austriei şi, temporar, arhiepiscop de Baden şi Bavaria. Deci un preot ortodox nu numai că s-a ocupat de spionaj, dar a mai făcut şi achiziții umane pentru KGB, în scop de spionaj, şi trădare de țară. Azi, preotul KGB-ist poate fi fericit: victima sa îşi va petrece neonorabil restul vieții într-o închisoare. În actul de acuzare al lui Trofinoff se arată că el a vândut secrete sovieticilor încă de pe vremea când era şef civil în armata Statelor Unite la Nürnberg, Joint Interogation Center, între 1969-1994. El a avut acces la toate secretele şi informațiile primite sau produse de centrul Nürnberg, ca materiale despre obiectivele serviciilor de informații, şi la prioritățile USA în materie de planificare strategică. Prin aceste materiale, ruşii au fost informați în legătură cu intențiile americanilor şi cu nivelul informațiilor pe care aceştia le dețineau cu privire la organizarea şi capacitatea militară a Rusiei. Trofinoff a avut acces, de asemenea, la documente privind capacitatea sovieticilor în materie de armament chimic şi biologic, cât şi la rapoartele despre refugiați. Pentru noi, românii americani din exil, acest caz demonstrează convingerea noastră despre preoții ortodocşi infiltrați de Securitate pretutindeni. Cazul este tragic deşi pe americani nu-i interesează spionajul popesc, fiind convinşi că nu depăşeşte comunitățile româneşti. La cererile noastre, făcute episcopiei de la Vatra şi Patriarhiei, nu s-a dat nici un răspuns. Singura speranță este aceea că, poate, se va ivi şi din comunitatea românească de aici din USA un caz de spionaj în care agentul să fi fost recrutat de un "cucernic" preot cu epoleți trimis de Bucureşti. Până atunci ei produc doar dezbinări între români, certuri şi îndepărtarea de biserică.

II. În presa străină citim rar despre România şi atunci doar articole negative. Este clar că românii nu ştiu sau nu vor să fie scrise şi lucruri bune. Probabil că nu există. În "Financial Times" din 21 iunie 2000, la pag. 3, găsim un articol cu titlul „Vânzarea companiei de tutun a României a fost suspendată", de Phelim Mac Aler, corespondent în Bucureşti. Acuze şi contra-acuze, dar străinul trage doar concluzia: „Nu este loc de făcut afaceri acolo". Consorțiul internațional LTAM, condus de firma Leaf Tabacco, preşedinte A. Mihailides, afirmă că s-au oferit să dea 32 de milioane dolari pentru 100% din SNTR (probabil Societatea națională a tutunului românesc) şi să plătească imediat 23 milioane de dolari către Foreign Exchange unde compania de tutun românească este datoare.

Consorțiul străin LTAM declară şi argumentează că hotărârea originară a fost incorectă deoarece nu a primit numărul de documente necesare pentru o vânzare corectă, care ar include un certificat de taxare şi "minutele" negocierilor. El declară că a făcut cea mai mare ofertă pentru SNTR. De asemenea, declară că a pierdut ocazia de a cumpăra SNTR, argumentând că procedura care s-a folosit, de a se da compania tutunului (SNTR) unei companii româneşti, INTERAGRO, a fost defectuoasă. Curtea de Apel din Bucureşti a dat ordin să se suspende temporar vânzarea SNTR în urma reclamației consorțiului LTAM. Noi înclinăm să credem firma străină, cunoscând atâtea practici oneroase folosite în procesul privatizării. Credem că şi Curtea de Apel se va pronunța în favoarea firmei româneşti INTERAGRO, cunoscând stilul în care se face azi justiție în România. Credem toate acestea pentru faptul că tam-nesam ministrul agriculturii româneşti, Ioan Mureşan, declară că nu este prieten cu preşedintele INTERAGRO, Ioan Nicolae, ceea ce înseamnă că "dacă nu faci foc, nu iese fum". Compania românească de tutun are 45% din piața de consum a țigărilor în țară, cu o vânzare de 300 milioane dolari. Nu avem încredere în spusele d-lui Mureşan, inginer electronist devenit ministru al agriculturii (profesiunea d-sale nu are nici o legătură cu cerealele şi zarzavaturile), care afirmă că afacerea a fost conformă termenilor strategiei privatizării naționale. Şi acuzațiile curg de o parte şi de alta; LTAM acuză INTERAGRO şi de faptul că ar cumpăra firma numai spre a o vinde şi că statul român va pierde zeci de milioane de dolari prin nerespectarea standardelor internaționale.

Boston Globe ne dă şi alte amănunte: firma INTERAGRO este specializată în culturi agricole şi asigurări, iar Ion Nicolae este un personaj implicat în multe afaceri, preferat al ministrului Mureşan. Tot "Financial Times" în alt articol îl numeşte „fostul căpitan de Securitate cunoscut drept un prieten al ministrului Mureşan".

La rândul său, Ion Nicolae îl declară mincinos pe preşedintele LTAM, Mihailides, unul dintre cei mai mari producători de tutun din Uniunea Europeană, pentru că a încercat să preia "Tutunul Românesc" oferind 7 milioane dolari ca INTERAGRO să părăsească licitația şi că Mihailides, în tot ce afirmă, minte. Credem, datorită acestui sistem de a deveni dintr-un acuzat un agresiv atacant, metodă foarte comunistă, că Ion Nicolae pare a fi comunist şi ne întrebăm dacă nu este una şi aceeaşi persoană cu misteriosul domn fost securist Nicolae care înainte de 1989 a activat prin țările Americii de Sud şi care, după revoluție, din „economiile" conturilor secrete avute la dispoziție şi-a cumpărat câteva sute de ha, o baltă, o crescătorie de porci (5000 pe an), o fabrică de zahăr şi una de spirt, toate în Zimnicea - Teleorman.

Mai mult, acest misterios domn Nicolae, când vine cu Mercedesul său în inspecție şi la bairamuri, se odihneşte la vila sa construită chiar pe malul Dunării, având în față oraşul bulgar Şister. Poate şi pe acolo se lucrează ceva; România este țara minunilor: s-a furat totul, nu mai era nimic de furat cu şase luni în urmă şi iată că azi se fură FNI, CEC-ul, bănci, salariile doctorilor stagiari şi rezidenți şi se ciupesc chiar şi nenorocitele de pensii. De ce nu s-ar fura puțin şi de la "Tutunul Românesc"?

Editor: **Editura Vremea**, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. 40/3296/1991
Adresa: Str. Constantin Daniel nr. 14, Sector 1 Bucureşti.
Telefon: 3358131; fax: 3110219
e-mail: vremea @ fx. ro

Directorul publicației: Nicolae Henegariu
Redactori: Silvia Colfescu
Bogdan Rădulescu
Maria Giugariu
Corneliu Tomescu
Corespondenți externi:
Aurel Sergiu Marinescu (New York)
Şerban Manu (Paris)
Secretariat: Anda Simian
Tiparul: **S.C. Tipografia Cassandra**
ISSN – 1454-2579

Abonamente se pot face la Oficiile poştale.
Catalog RODIPET Nr. 2273
Abonamente externe anuale:
- Pentru Europa 12 USD
- În afara Europei 24 USD
Cecurile pot fi trimise direct Editurii sau la B.C.R. Filiala Sector 1 Bucureşti în contul: 2511.1-1516.9 USD